

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobkyně: **M. P.,**
bytem X,

zastoupená advokátem Mgr. Janem Soukupem,
sídlem Konviktská 297/12, Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2019, č. j. 128309/2019/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2019, č. j. 128309/2019/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Jana Soukupa, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), se žalobkyně domáhá zrušení

v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dobřichovice (dále jen „stavební úřad“) ze dne 5. 6. 2019, č. j. 1091/2017/SU-21 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad zamítl žádost žalobkyně ze dne 6. 9. 2017 o umístění stavby plotu na hranici pozemků p. č. X a X v katastrálním území D..

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobkyně předně namítá, že žalovaný ji před vydáním napadeného rozhodnutí nevyzval k doplnění odvolání o věcné odůvodnění a k předložení plné moci. Dále namítá, že stavební úřad již v roce 2003 povolil umístění stavby plotu okolo celého pozemku p. č. X a X v k. ú. D. a dne 8. 8. 2008 vydal územní souhlas pro stavbu plotu na pozemku p. č. X na hranici s pozemkem p. č. X. Napadené rozhodnutí se tak týká umístění plotu uvnitř již oploceného pozemku, a nejde tedy o stavbu plotu ve volné krajině. Z tohoto důvodu nelze argumentovat tím, že by stavba bránila pohybu zvěře. Žalobkyně se domnívá, že není žádný logický ani právní důvod, který by bránil povolit umístění vnitřního plotu.
3. Žalovaný s žalobou nesouhlasí. Připouští, že žalobkyně podala blanketní odvolání, které neobsahovalo žádný odvolací důvod ve smyslu § 82 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a stavební úřad ji tedy měl vyzvat k doplnění odvolání a stanovit k tomu přiměřenou lhůtu. Žalovaný zdůrazňuje, že žalobkyně žádala o povolení umístění trvalé stavby plotu na pozemku v CHKO Č. K., který se dle územního plánu nachází mimo stávající zastavěné území ve volné krajině v ploše s funkčním využitím ZO, plochy zemědělsky využitelné s převahou orné půdy. Pozemek je navíc součástí územní rezervy pro vysokorychlostní železnici (dále jen „VRT“). Žalovaný citoval § 18 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Dle platného územního plánu nelze v plochách územní rezervy umisťovat trvalé stavby, které by znemožňovaly realizaci záměru. Stavební záměr není v souladu s regulativem daným územním plánem, navíc jde o pozemek dotčený veřejným zájmem vymezené územní rezervy. Žalobkyně nezpochybňuje, že záměr má být umístěn v nezastavěném území na pozemku, jehož se týká vymezená územní rezerva pro VRT. Žádosti žalobkyně nelze vyhovět, neboť je v rozporu s požadavky uvedenými v § 90 stavebního zákona. To platí bez ohledu na to, zda je na pozemku již realizováno jiné oplocení. Z tohoto důvodu žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

4. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud posoudil žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů vycházející ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud o věci rozhodl bez jednání, neboť účastníci na výzvu soudu nesdělili, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí, a má se tedy za to, že s tímto postupem souhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Nadto jsou splněny předpoklady pro postup dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

5. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně podala dne 6. 9. 2017 žádost o územní souhlas s umístěním plotu o výšce 150 cm rozdělujícího pozemky p. č. 1396/11 a 1396/16 a vjezdových vrat. Odkázala na rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 9. 6. 2017, č. j. 653/2017/SU-2, o dělení pozemku p. č. X, zahrada, a geometrický plán pro rozdělení pozemku č. 1861-43/2017 vyhotovený Ing. V. B.. K žádosti připojila výkres oplocení a jeho stavebně technický popis. Plot měl být proveden z drátěného pletiva bez podezdívky s ocelovými sloupky. Stavební úřad vydal dne 20. 9. 2017 usnesení o projednání záměru v územním řízení a vyzval žalobkyni k doplnění žádosti o vyjádření města Dobřichovice, stanovisko Městského úřadu Černošice, odboru životního prostředí, a stanovisko Městského úřadu Černošice, odboru územního plánování (dále jen „úřad územního plánování“). Úřad územního plánování ve vyjádření ze dne 7. 12. 2017 vyjádřil se záměrem nesouhlas. Konstatoval, že pozemek se dle platného územního plánu sídelního útvaru Dobřichovice vydaného v roce 1996 ve znění změny č. 1 a 2 nachází mimo zastavěné území ve volné krajině v ploše s funkčním využitím ZO – plochy zemědělsky využitelné s převahou orné půdy. Dle regulativů funkčního využití jde o zemědělskou půdu využívanou pro pěstování plodin ve volné krajině bez staveb. Přípustným využitím jsou zde zemědělské účelové stavby, nepřipustným využitím zemědělské účelové stavby na území CHKO Č. K.. Dále poukázal na vymezení územní rezervy pro VRT. Na pozemek se vztahují požadavky na umístění staveb v nezastavěném území uvedené v § 18 odst. 5 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2017. Uvedl, že stavba oplocení je možná ve volné krajině pouze jakožto zemědělská účelová stavba, přičemž tento důvod nebyl doložen. V popisu záměru není uvedeno, zda jde o stavbu trvalou nebo dočasnou a pro jaký zemědělský účel má být stavba určena. Poukázal také na vymezení územní rezervy. Rada města Dobřichovice přijala na jednání dne 30. 1. 2018 usnesení č. 14-55-18, v němž vyjádřila nesouhlas s výstavbou plotu dle žádosti žalobkyně s tím, že pozemek se nachází mimo zastavěné území, kde je třeba zachovat prostor pro volný pohyb zvířete. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 16. 7. 2018 žádost žalobkyně zamítl. V odůvodnění odkázal na nesouhlasné vyjádření orgánu územního plánování, které citoval. Toto rozhodnutí žalovaný k odvolání žalobkyně zrušil rozhodnutím ze dne 5. 12. 2018 a věc vrátil stavebnímu úřadu k dalšímu řízení. Upozornil, že vyjádření orgánu územního plánování ze dne 7. 12. 2017 není závazným stanoviskem ve smyslu § 96b stavebního zákona, neboť toto ustanovení bylo vloženo až s účinností od 1. 1. 2018, a k vyjádření tedy mohl stavební úřad pouze přihlédnout. Vytkl stavebnímu úřadu, že žalobkyni nevyzval k doplnění žádosti o údaj, k jakému účelu má být stavba určena, ač jde o skutečnost významnou pro rozhodnutí.
6. Dne 17. 1. 2019 stavební úřad vyzval žalobkyni, aby doplnila žádost o sdělení účelu stavby, aby mohl posoudit soulad s územním plánem, a doby trvání navrhované stavby. Žalobkyně v podání ze dne 4. 2. 2019 uvedla, že účelem plotu v již oploceném zemědělském pozemku (k tomu odkázala na rozhodnutí o povolení umístění stavby ze dne 16. 6. 2003) je zabránit oboustrannému pohybu hospodářskými zvířaty (ovce, koně, kozy a psi), nájemcem, uživatelem či novým vlastníkem pozemku. Uvedla, že jelikož je pozemek p. č. X trvale oplocen a nachází se na něm trvalá stavba studny na užitkovou vodu pro zálivku a hospodářská zvířata, je stavba plotu navržena jako stavba trvalá. Dle žalobkyně realizací této primitivní zemědělské účelové stavby nedojde k podstatnému ztížení nebo znemožnění záměru, pro který je vymezena územní rezerva. Dne 5. 3. 2019 stavební úřad oznámil pokračování územního řízení a k projednání žádosti nařídil jednání spojené s ohledáním na místě. Při jednání dne 26. 3. 2019 bylo zjištěno, že na pozemku p. č.

1396/11 je stavba kůlny, která slouží jako sklad zahradního náčiní, a na pozemku p. č. 1396/16 stavba terasy na ocelové konstrukci o rozměrech 1,8 x 4 m připojená k obytnému vozu na kolech. Žalobkyně uvedla, že pozemek je využíván jako zahrada. Starosta města D. ve vyjádření ze dne 29. 5. 2019 odkázal na nesouhlas rady města k žádosti. Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad žádost zamítl. S odkazem na nesouhlasné vyjádření úřadu územního plánování ze dne 7. 12. 2017 dospěl k závěru, že žádosti nelze vyhovět. Konstatoval, že žalobkyně v doplnění žádosti uvedla, že účelem stavby je zabránit pohybu mezi pozemky zvířaty či lidmi. Stavební úřad dospěl k závěru, že pozemek je užíván spíše k rekreaci než k zemědělskému účelu, žádná zemědělská činnost na něm nebyla zjištěna, na pozemku se nic nepěstovalo a nebyla tam chována zvířata. Oplocení pozemku z důvodu jeho rozdělení není v souladu s funkčním regulativem pro plochu zemědělsky využívanou s převahou orné půdy. Uzavřel, že záměr není v souladu s požadavky § 90 stavebního zákona. Umístění stavby není v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací a nevyhovuje obecným požadavkům na využívání území. Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 10. 6. 2019.

7. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal dne 25. 6. 2019 jménem žalobkyně její zástupce blanketní odvolání, v němž uvedl, že odvolání odůvodní ve lhůtě 30 dnů. Plná moc nebyla k podání připojena. Odvolání nebylo v uvedené lhůtě ani později doplněno. Stavební úřad ani následně žalovaný nezaslal zástupci žalobkyně ani žalobkyni výzvu k doložení plné moci a k doplnění odvolání. Součástí spisu je dále fotodokumentace datovaná dnem 16. 9. 2019.
8. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Konstatoval, že odvolání nebylo doplněno o plnou moc ani o zdůvodnění odvolání ve lhůtě v něm uvedené, přesto se v rámci odvolání zabýval celým spisem a dospěl k závěru, že stavební úřad postupoval v souladu se správním řádem a stavebním zákonem. Shledal, že prvostupňové rozhodnutí je sice stručné, ale srozumitelné. Vady v postupu stavebního úřadu nemohou mít vliv na soulad rozhodnutí s právními předpisy. Stavební úřad spis řádně doplnil a věc správně posoudil, když nepovolil umístění oplocení ve volné krajině. Postupoval v souladu s platnou územně plánovací dokumentací a situací na místě, i s ohledem na vyjádření úřadu územního plánování ze dne 20. 11. 2017 a vyjádření města D.. Dále poznamenal, že z fotografií ve spise, které zajistil stavební úřad před předáním spisu žalovanému, vyplývá, že stavba byla zřejmě zahájena, přičemž zahájenou stavbu nelze zpětně umístit územním rozhodnutím.

Posouzení žaloby

9. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně, že žalovaný rozhodl o odvolání, aniž ji vyzval k jeho doplnění.
10. Dle § 37 odst. 2 správního řádu musí být z podání patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí.
11. Dle § 37 odst. 3 správního řádu, nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.
12. Náležitosti odvolání jsou uvedeny v § 82 odst. 2 správního řádu, podle něhož odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému

rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo.

13. K postupu správních orgánů v případě odvolání, které neobsahuje zákonné náležitosti, se opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009-53, uvedl: „Vzhledem k tomu, že odvolání je podáním ve smyslu § 37 správního řádu, a s ohledem na § 93 odst. 1 správního řádu, podle nějž se pro řízení o odvolání použijí obdobně ustanovení hlav I až IV, VI a VII druhé části správního řádu, je nutno uzavřít, že nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.“ Dále v rozsudku ze dne 29. 4. 2015, č. j. 3 As 142/2014-34, konstatoval: „Odvolací správní orgán podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumává soulad napadeného správního rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu, věcnou správnost rozhodnutí pak jen v rozsahu uplatněných námitek. Je tedy zřejmé, že při svém rozhodování není vázán jen tím, jak rozpor s právními předpisy vymezí účastník řízení ve svém odvolání. To však neznamená, že by správní orgány mohly ‚blanketní‘ odvolání bez dalšího projednávat a na výzvy k doplnění podání rezignovat. Nový správní řád, ve srovnání se starým, zvýšil odpovědnost účastníka řízení za rozsah odvolacího přezkumu, neboť jeho dispozici svěřil, v jakém rozsahu a z jakých hledisek má být prvostupňové rozhodnutí přezkoumáno. Pozornost, kterou je odvolací orgán povinen nad rámec uplatněných odvolacích námitek věnovat zákonnosti tohoto rozhodnutí, je limitována skutečnostmi, které jsou zjevné ze spisu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007 – 71). Je tedy nutno nejprve odvolatele vyzvat k doplnění podání a teprve tehdy, pokud odvolatel výzvě nevyhoví, lze napadené rozhodnutí přezkoumat z obecných hledisek“
14. Ze správního spisu plyne (a mezi účastníky není sporné), že odvolání bylo tzv. blanketním odvoláním, v němž nebyly obsaženy žádné odvolací důvody. Odvolání tedy neobsahovalo náležitosti stanovené v § 82 odst. 2 správního řádu, neboť v něm nebylo uvedeno, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Správní orgány proto byly povinny dle § 37 odst. 3 správního řádu žalobkyni vyzvat k odstranění nedostatků a poskytnout jí k tomu přiměřenou lhůtu.
15. Ani skutečnost, že odvolání podal za žalobkyni advokát, nezabavuje správní orgány povinnosti postupovat dle § 37 odst. 3 správního řádu, neboť tato povinnost platí obecně a je třeba ji uplatňovat vůči všem účastníkům správního řízení stejně bez ohledu na případné zastoupení. Správní řád v tomto smyslu nerozlišuje postup správních orgánů za situace, kdy je podáno imperfektní podání účastníkem řízení samotným nebo prostřednictvím jeho právního zástupce (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67, či ze dne 20. 3. 2019, 6 As 248/2018-34). Rovněž na tuto povinnost nemá vliv skutečnost, že zástupce v odvolání avizuje jeho doplnění (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017, č. j. 7 As 28/2017-23, či ze dne 17. 4. 2018, č. j. 7 As 40/2018-33).
16. Nejvyšší správní soud opakovaně konstatoval, že vada spočívající v absenci postupu dle § 37 odst. 3 správního řádu v případě blanketního odvolání je svou povahou podstatným porušením ustanovení o řízení před správním orgánem, které může mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé, tedy vadou řízení dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (viz např. výše uvedené rozsudky č. j. 1 As 4/2009-53, č. j. 2 As 99/2010-67, č. j. 3 As 142/2014-34, č. j. 7 As 40/2018-33 nebo č. j. 6 As 248/2018-34). Jak konstatoval Nejvyšší

správní soud v rozsudku č. j. 3 As 142/2014-34, „stačí, aby onen následek v podobě nezákonného rozhodnutí byl potenciální, jinak řečeno, aby zjištěná vada řízení byla samotnou svojí povahou způsobila takový následek přivodit, není nutné, aby takový následek vždy měla.“ Soud neshledal důvody se v projednávané věci od těchto závěrů odchýlit. Ze správního spisu ani vyjádření žalovaného k žalobě neplyne, že by podání blanketního odvolání bez připojení plné moci bylo v případě žalobkyně či jejího zástupce standardní praktikou svědčící o zneužívání procesních práv (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39), takže nebylo možné upustit od vydání výzvy dle § 37 odst. 3 správního řádu k odstranění vad odvolání.

17. Vzhledem k tomu, že stavební úřad ani žalovaný nepostupovali dle § 37 odst. 3 správního řádu a nevyzvali žalobkyni k odstranění vad včasného blanketního odvolání, v němž chyběly odvolací důvody, soud v souladu s výše uvedenou konstantní judikaturou napadené rozhodnutí zrušil pro podstatnou vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. V dalším řízení bude třeba vyzvat žalobkyni (výzvou doručenou zástupci) k doplnění odvolání a poskytnout k tomu přiměřenou lhůtu. Následně pak bude na žalovaném, aby případné odvolací námitky náležitě vypořádal. Odvolací důvody nelze nyní předjímat a činit hypotetický závěr o jejich (ne)důvodnosti.
18. Dále žalobkyně namítala, že nebyla vyzvána k doložení plné moci. V posuzovaném případě podal odvolání advokát, který se označil za zástupce žalobkyně, aniž by prokázal existenci zastoupení. Obecně platí, že neprokázání zastoupení v případě, kdy podání činí osoba označená v něm za zástupce účastníka, je vadou, k jejímuž odstranění má správní orgán ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu vyzývat (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 As 266/2014-32, bod 30, ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 34/2016-35, bod 22, ze dne 26. 1. 2017, č. j. 1 As 290/2016-33, body 10-11, ze dne 28. 11. 2019, č. j. 10 As 237/2018-27, bod 9). V daném případě však žalobkyně nemohla být postupem správních orgánů nikterak dotčena ve své právní sféře, neboť žalovaný odvolání nevyhodnotil z důvodu neprokázání zmocnění jako podání učiněné osobou k tomu neoprávněnou a nezamítl je jako nepřipustné, ale věcně o něm rozhodl. Žalobkyně pak v žalobě nezpochybňuje, že se jednalo o její odvolání, které za ni učinil zmocněnec. Tato námitka tedy není důvodná.
19. Vzhledem k výše uvedené vadě řízení, pro kterou soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí, se již soud nezabýval věcnými námitkami. Posouzení věci v návaznosti na případné doplněné odvolací důvody bude primárně na žalovaném, který se bude muset přezkoumatelným způsobem s námitkami žalobkyně vypořádat a případně doplnit úvahy stavebního úřadu. Za této situace nepřísluší soudu nahrazovat činnost správních orgánů.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

20. Soud s ohledem na výše uvedené napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem soudu je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
21. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně má právo na náhradu nákladů řízení, neboť měla ve věci úspěch. Náklady řízení zahrnují zaplacený

soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení a náhrada hotových výdajů. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Zástupci žalobkyně náleží odměna za dva úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (převzetí zastoupení a sepsání žaloby) ve výši 3 100 Kč za úkon dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu. Celková výše odměny tedy činí 6 200 Kč. Vedle odměny přísluší zástupci žalobkyně též náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, celkem tedy 600 Kč. Jelikož zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, patří k nákladům řízení též částka odpovídající sazbě daně ve výši 21 % vypočtená z odměny za zastupování a z náhrad, tedy z částky 6 800 Kč, ve výši 1 428 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. ledna 2021

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

